

Libris .RO

Respect pentru oameni

Raluca Butnariu

Văpaia Soarelui

 LIBREX

București, 2017

CAPITOLUL 1

Zia în care s-a citit testamentul lui John Ross era una rece și mohorâtă de sfârșit de aprilie. În cabinetul ducelui, în afara avocatului, care servea intereselor familiei de mai bine de trei decenii, a celor trei nepoți ai ducelui și a văduvei acestuia, se mai aflau majordomul și menajera de la Greenville.

Pendula ce trona în stânga șemineului din marmură gri marcă miezul zilei printr-un sunet profund, reverberant, care se propagă în întreaga încăpere, sporind și mai mult încordarea celor prezenți.

Fixându-și mai bine ochelarii cu ramă subțire de aur peste nasul îngust și drept, avocatul își plimbă ochii cenușii și pătrunzători peste cele șase chipuri, își drese vocea cu un aer preocupat și rosti formula introductivă necesară unui astfel de eveniment.

Începu cu donațiile făcute spre diferitele organizații de binefacere, muzee și galerii de artă, apoi trecu la sumele destinate celor care-l slujiseră cu credință și devotament aproape patruzeci de ani. Doamna McGrady primi suma de trei mii de lire, domnul Jacob cu o mie mai mult. Tinerei văduve îi fusese lăsată casa din Londra, dreptul de a locui la Greenville atâta vreme cât va dori acest lucru și suma de cincizeci de mii de coroane, scutiți de orice taxă de moștenire. Celui mai mare dintre nepoții ducelui, domnului Blythe Arkwright, conte de Marr, îi revenea

titlul ducal împreună cu suma de o sută de mii de coroane, asta pe lângă casa din sudul Scoției, cea din Kent și, desigur, Greenville-ul, reședința ducilor de Ross de mai bine de patru veacuri. Domnului Lionel Arkwright, conte de Weldon, îi reveneau șaptezeci și cinci de mii de coroane, de asemenea scutiți de orice taxă legală. Celui mai mic dintre nepoții defunctului, domnului Edmond Arkwright, baron de Delavale, i se achitau toate datoriile făcute până-n prezent și i se lăsa suma de zece mii de coroane...

— Ce?! izbucni Edmond în culmea consternării, holbându-se la avocat cu o privire încremenită de furie și stupoare. Poate că n-ai citit bine, Burns! Nu se poate ca...

— Domnule Arkwright, își aținti avocatul privirea înghețată asupra bărbatului de o frumusețe izbitoare, a cărui reputație de afemeiat notoriu și de cartofor înrăit făcuse deja înconjurul insulei, unchiul dumneavoastră s-a arătat deosebit de generos în ceea ce vă privește. Suma datoriilor domniei voastre se ridică la peste douăsprezece mii de coroane, plus încă trei mii, care reprezintă dobânzile aferente din ultimii ani. În plus, casa domniei voastre din Londra a fost ipotecată în urmă cu patru ani contra sumei de cincisprezece mii, bani pe care i-ați risipit. Ipoteca trebuia răscumpărată încă de acum șase luni, iar de atunci taxele pentru întârzierea plăților au crescut simțitor. Asta fără a pune la socoteală faptul că în decursul ultimilor opt ani ați împrumutat de la unchiul dumneavoastră în mod eşalonat aproape cinsprezece mii de coroane, mai exact..., își consultă avocatul chitanța atașată

documentului oficial, ...suma de paisprezece mii opt sute cincizeci de coroane, bani pe care ducele i-a retras din moștenirea care vi se destinase inițial prin prezentul testament. Bani pe care dumneata i-ai cheltuit într-un mod foarte... neinspirat, dacă-mi îngăduiți s-o spun așa, sfârși Burns cu un zâmbet palid.

Edmond își încheștă pumnii pe brațele de lemn ale scaunului pe care ședea, cu fața congestionată de furie, dorindu-și să-l poată sugruma pe acel imbecil cu mâinile goale. Modul în care acel avocat idiot îi expusese datoriile în fața tuturor, dar mai ales a Juliei, îi întuneca judecata. Se simțea insultat și... îngrozitor de neîndreptățit!

— Cincizeci și cinci de mii, după calculele mele, nu sunt șaptezeci de mii și nici o sută, izbucni el printre dinții încheștați, făcând un efort colosal să-și păstreze tonul vocii egal.

— Dar nici nu sunt cinci zeci de mii, remarcă Lionel cu o ironie pișcătoare, aruncând o privire blândă lady-ei Ross.

Julia schiță un zâmbet crispat și-și coborî privirea spre mâinile încheștate în poală. Ar fi dat orice ca totul să se termine. Să se termine pur și simplu.

— Dar sunt nepotul lui, la naiba!

— Tacă-ți gura, Ed, vorbi Blythe pentru prima dată de când pășise în încăpere.

Tonul calm, aproape blajin, îl reduce pe Edmond la tăcere.

Burns îi adresă viitorului duce o privire recunoscătoare.

— Ar fi cazul să te mulțumești cu cei zece mii, îl sfătui liniștit Blythe pe fratele său, care-l privea mânios. Cu puțină inspirație, ți-ai putea duce decent restul zilelor cu acești bani. John a fost mai mult decât generos cu tine așa că, după părerea mea, ar trebui să-i fii recunoscător că nu te-a lăsat înglodat până-n gât în datorii și te-a scutit de o cazare pe o perioadă nedefinită de timp pe Fleet Street. Iar prietenii tăi, accentuă el cuvântul cu dispreț, referindu-se la gașca de tocători de bani cu care Edmond se înhăitase încă din studenție, mă îndoiesc sincer că-ți vor întinde vreo mână de ajutor ca să te scoată de acolo.

— Ție-ți dă mâna să vorbești, când fondurile ți-au crescut cu încă o sută de mii..., mârâi baronul de Delavale cu ură.

— Eu n-am datorii, Ed, replică Blythe cu răceală. Și dacă nu-ți închizi fleanca, o să te trezești contemplând tapetul din hol. Continuați, domnule Burns, și scuzați-ne întreruperea.

Burns își coborî privirea asupra testamentului și, deși nu era un om care să se tulbure ușor, totuși i se puse un nod în gât. Urma să prezinte partea cea mai delicată a acelei întruniri și nu știa cum aveau să reacționeze fiecare dintre cei prezenți în fața acelei clauze bizare, asupra căreia, personal, nu fusese de acord din capul locului.

— Doamnă Mc'Grady, domnule Jacob, v-aș ruga, conform dispozițiilor lăsate de regretatul duce, să părăsiți încăperea și să vă asigurați că vom avea parte de o desăvârșită discreție în următoarele minute.

Ambii servitori se ridicară tăcuți, retrăgându-se în liniște.

În urma lor, avocatul își dresese din nou vocea, plimbându-și ochii peste chipurile celor trei bărbați și evitând s-o privească pe lady Ross.

— Domnilor, începu el cu o voce sumbră, domniile voastre vor beneficia sumele mai sus numite conform unei clauze speciale, pe care unchiul vostru a adăugat-o testamentului său în urmă cu aproape opt ani. Trebuie să vă subliniez faptul că această clauză trebuie îndeplinită și respectată întocmai. În caz contrar, exceptând sumele destinate doamnei Mc'Grady și domnului Jacob, și a Greenville-ului, care va rămâne în posesia ducelui de Ross, toți banii vor fi donați către anumite organizații iar voi vă veți alege cu..., își dresese glasul stânjenit, ...mai exact, cu trei șilingi fiecare.

Julia își ridică privirea nedumerită spre avocat, Lionel își înalță surprins o sprânceană, Edmond rămase cu gura căscată, iar Blythe se mulțumi să rânjească, găsind un haz absurd acelei clauze.

Avocatul făcu o pauză, studiindu-i pe nepoții fostului său client și regretatului său prieten de o viață. Îi știa încă de când erau niște pușlamale mereu puse pe șotii, trei cățelandri de o energie inepuizabilă, care se transformaseră în trei bărbați prezentabili și fermecători, însă fiecare în felul său.

Blythe era înalt și chipeș într-un fel întunecat și primejdios, de corsar maur. Lionel, la fel de înalt ca fratele său mai mare, era blond, cu ochii de un albastru luminos, genele lungi și trăsături armonioase, având alura unui arhanghel. Edmond, cel mai mic dintre ei, era cu un lat de palmă mai scund decât ceilalți

doi dar indiscutabil mai arătos și, tocmai fiindcă era conștient de acest fapt, adopta un aer de blazare tipică filfizonilor, care părea să aibă mare trecere în fața sexului frumos. Teoretic toți trei aveau suficiente atuuri pentru a câștiga afecțiunea unei femei. Dar o cunoștea prea bine pe lady Julia și bănuia cum avea să privească ea această nebunie.

— Haide, omule, nu ne mai ține pe jar! se răsti Edmond, privindu-l pe avocat cu ochi plini de resentimente și dispreț. Spune-ne despre ce este vorba!

— Prea bine, lăsa avocatul să-i scape un oftat. Toate bunurile amintite mai sus vor intra în posesia fiecăruia, plus suma de cinci sute de mii de lire aceleia care se va căsători cu lady Ross în următoarele șase luni...

— Ce?!

— La naiba!

— Fir-ar!

— Oh, Dumnezeuule!

Exclamațiile izbucniră simultan și toți țâșniră de pe scaune, cu excepția avocatului și a proaspătului duce, care se aflau deja în picioare.

Julia simți cum tot sângele i se bulucește spre glezne. Se făcu albă ca varul și se sprijini cu o mână la fel de nesigură ca genunchii de spătarul scaunului de lângă ea.

— Dar... dar este... imposibil! se bâlbâi ea, simțind cum urechile încep să-i vâjâie și privirea i se împăienjenește. Eu... eu sunt în doliu..., se agăță ea de primul argument care-i veni în minte. Eu nu pot să... nu vreau să..., scutură ea din cap cu o negare înverșunată.

— Regret, milady, dar ducele a lăsat instrucțiuni clare și-n acest sens, răspunse avocatul cu o voce înăbușită, evitându-i privirea încremenită. Vi-a interzis să-l jeliți și să vă retrageți din societate pentru a-i cinsti memoria. Mă tem, continuă avocatul, făcându-și curaj s-o privească, mă tem că nu aveți nicio posibilitatea de a evita acest lucru. Testamentul oricum va fi dat publicității și...

Se opri când tânăra femeie își duse o mână la tâmplă și închise ochii, clătînându-se pe picioare ca beată.

— Lady Ross! exclamă avocatul alarmat, dând să ocolească biroul.

Julia deschise ochii brusc, trăgând aer în piept atât cât îi permitea corsetul și clipi de câteva ori pentru a-și limpezi privirea. Înghițind în sec, mult prea șocată ca să poată vorbi, se răsuci pe călcâie și porni orbește spre ușă.

Lionel făcu un pas lateral, tăindu-i calea și prinzând-o de cot.

— Juley, șopti el cu o sinceră compasiune. Îmi pare rău.

Julia înghiți din nou în sec. I se făcea din ce în ce mai rău. Emoțiile i se învălmășeau în piept într-un amestec tulbure, care-i strivea respirația.

— Trebuie să... să ies...

— Vin cu tine, se oferi el și, cum genunchii tinerei femei taman cedau, își strecură un braț pe după talia ei și o sprijini de el, conducând-o spre ușă.

Edmond privi cu invidie și gelozie în urma lor, Blythe își îngustă ochii un milimetru.

— Deci, rânji Edmond superior, întorcându-se spre ceilalți doi, poate că a sosit vremea să mă așez și eu la casa mea, alături de o femeie frumoasă și virtuoasă.

Burns își drese vocea, ascunzându-și dezgustul. Noul duce își privi fratele printre gene.

— Lady Julia va fi cea care va decide lângă care dintre voi doi va dori să-și petreacă restul vieții, nu crezi? aruncă Blythe cu atâta răceală încât temperatura din încăperea viră cu câteva grade sub zero.

Remarca lui fu însoțită de cinci secunde de tăcere. Brusc, Edmond se înveseli.

— Să nu-mi zici că ieși din combinație! făcu Edmond neîncrezător.

— Nu mă interesează subiectul, declară Blythe sec, enervarea care-l stăpâna făcându-i o venă să-i zvâcnească pe tâmplă. Refuz să mă înjosesc în asemenea mod. Și, implicit, refuz s-o înjosesc și pe ea.

— Oh, mândria, păcatul tău capital, gesticulă baronul cu o mișcare leneșă și batjocoritoare. Ei bine, pentru mine subiectul este mai mult decât interesant. O jumătate de milion nu-i o sumă de lepădat! Și nici femeia, la o adică.

— Atunci îți doresc succes, îi ură el în silă. Poate cu banii ăștia o să-ți poți cumpăra și respectul de sine.

Edmond se învineți la față și făcu un pas amenințător spre fratele său, resentimentele întunecându-i pentru o clipă rațiunea. Însă sprânceană ridicată provocator a fratelui său și licărul primejdios din ochii acestuia îl făcură să ezite.

— Fii cuminte, Ed, îl sfătui noul duce cu un aer plictisit. O să ai nevoie de un chip intact dacă vrei să

intri în grațiile doamnei, nu crezi? Apoi se răsuci spre avocat și-i întinse mâna. Regret că v-am pus într-o situație atât de neplăcută. Dacă nu mai este nimic de lămurit în legătură cu testamentul, atunci eu mă retrag.

Burns îi strânse mâna, uluit de schimbul acid de replici dintre cei doi bărbați. Animositatea dintre ei era mai mult decât evidentă.

— Dacă vă îndreptați spre Londra, poate că veți avea amabilitatea să mă duceți și pe mine, rosti avocatul, adunându-și hârtiile și aranjându-le atent în mapa de piele maronie.

— Cu mare plăcere.

Rămas singur, Edmond își vărsă nervii pe un bol de cristal, pe care-l luă și-l trânti cu forță de marmura șemineului, transformându-l într-o ploaie de cioburi ascuțite. Îl ura pe Blythe și se ura pe sine pentru că nu fusese în stare să aibă suficient curaj încât să se încaiere cu el acolo, pe loc. Însă la fel de bine știa că n-ar fi avut nicio șansă. Niciodată nu-l putuse învinge pe Blythe într-o confruntare deschisă și niciodată nu se putuse ridica la nivelul lui.

Blythe fusese dintotdeauna favoritul lui John. Blythe era inteligent, excela în scrimă, pugilism, călărit, șah, tir și la toate celelalte sclifoseli care însoțeau talentele unui gentleman. Niciodată nu putuse intra în competiție cu el pentru simplul fapt că era o fire prea comodă, leneșă și delăsătoare pentru a încerca măcar. Descoperise destul de repede că putea trăi foarte bine și altfel, decât muncind pe brânci. În plus îl avusese întotdeauna pe unchiulețul John în

spate, care-i îngăduise toate capriciile și-l sponsorizase mereu, fără să-i pună întrebări stânjenitoare, fără să-l intereseze pe ce anume toca el banii. Sau cel puțin așa i se păruse... până în urmă cu aproape un ceas.

Fusese dus în eroare în mod voit. Moșul îl taxase, retrăgându-i banii împrumutați din propria moștenire. Să-l ia naiba! Spera ca sufletul să-i putrezească în iad! Să-l ia naiba și pe Blythe! Întotdeauna îl făcuse să se simtă ca un idiot.

Trebuia s-o aibă pe Julia!

O dorise dintotdeauna, sau, în fine, începuse s-o dorească încă din clipa în care bobocul timid începuse să înflorească.

Singura problemă era faptul că Julia nu-l avea deloc la inimă. Aversiunea tinerei femei împotriva lui data încă de pe vremea când erau copii și, de-a lungul timpului, nu se schimbase niciun pic. Desigur, îi dăduse toate motivele ca să-l urască, se încruntă el posomorât. Dacă n-ar fi fost atunci atât de nesăbuit încât să...

Nu mai conta acum. O voia și de data asta avea să o facă a lui. Răbdarea era unul dintre cele mai de preț calități ale sale, atunci când exista motivația. Avea să aibă răbdare, să aștepte și să prindă momentul prielnic.

Cu puțin noroc și ceva trudă, urma să devină un tip extrem de avut. În toate privințele, zâmbi el, cu gândul la dezirabila și neconsolată vaduvă.

